

Abstrakt

Úkolem této práce není znovu zmapovat průběh událostí února roku 1948, ale zaměřit se na úlohu, kterou v celém mocenském zápase hrála Kancelář prezidenta republiky a prezident Edvard Beneš samotný - jaké pravomoci měl a jakých pák mohl použít k vyřešení nastalé vládní krize. Po stručném úvodu do situace, pro který je nutné se vrátit do doby po skončení druhé světové války, si představíme prezidentskou kancelář s jejími odbory i osoby, které v ní pracovaly a později o únorových událostech vydaly svědectví. Jedná se v první řadě o prezidentova kancléře Jaromíra Smutného, který krátký čas sloužil i Klementu Gottwaldovi a poté se mu podařilo uprchnout do zahraničí.

Jejich svědectví bude porovnáno s dostupným svědectvím dalších osobností politického života té doby. Své vzpomínky sepsali národní socialisté Hubert Ripka, Prokop Drtina a Ota Hora, deník si v té době psal komunista Bedřich Rattinger, z Kanceláře prezidenta republiky podali svědectví Jaromír Smutný, Miroslav Jirásek a František Škarvan, z dalších politických osobností stojí za zmínku i velvyslanec Eduard Táborský, švédská přítelkyně manželů Benešových Amelie Posse-Brázdová či novinář Ferdinand Peroutka.

Z archivních materiálů bude využito písemností z prezidentova osobního archivu, zpravodajství Československé tiskové kanceláře, bezpečnostních materiálů, dokumentů k vládní krizi z Archivu Kanceláře prezidenta republiky a spisů z fondu Klement Gottwald, který je uložen v Národním archivu. Pro pochopení celkové situace jsou důležité i souborné práce Karla Kaplana a Václava Vebera.

Klíčová slova

Únor 1948, Kancelář prezidenta republiky, demise, politická krize, komunistický převrat, Československo, Edvard Beneš.